

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΧΙΛΛΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΑΡΙΣΣΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΝΥΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΜΕΤ' ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΟΤΙ
ΠΛΕΙΣΤΗΣ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΕΝ ΔΑΡΙΣΣΗ:
ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ ΓΕΩΡΓΙΩ ΜΑΚΡΗ

1896

www.tezauriliturgic.ro
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΧΙΛΛΙΟΥ

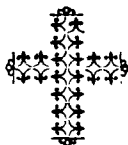
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΑΡΙΣΣΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΝΥΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΜΕΤ' ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΟΤΙ
ΠΛΕΙΣΤΗΣ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΕΝ ΔΑΡΙΣΣΗ·
ΠΑΡΑ ΤΩ· ΕΚΔΟΤΗ· ΓΕΩΡΓΙΩ· ΜΑΚΡΗ·

1896

ΜΗΝΙ ΜΑΪΩ ΙΕ'.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΧΙΛΛΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

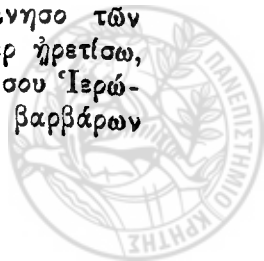
Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστῶμεν στίχ. δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Εχρισέ σε Κύριος, Ἱεραρχίας τῷ χρίσματι,
Θεοφόρε Ἀχιλλιε, ἐντεῦθεν ἐποίμανας, τὸν λαὸν
σου μάκαρ, ἐν δικαιοσύνῃ. ἐπὶ νομάς δογματικάς,
καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, διό σου τὸ μνημόσυνον,
ἐπιτελοῦντες βοῶμέν σοι· ἐθαυμάστωσε Κύριος, ἐπὶ
γῆς σε μακάριε.

Εξαίσιον γέγονεν, ἐν τῇ σεπτῇ φανερώσει σου, καὶ
Ἐπαράδοξον ἄκουσμα· ὁ βλύσας γὰρ νάματα, ἐξ
ἀγόνου πέτρης, τοῖς Ἰσραηλίταις, αὐτὸς καὶ νῦν
Θαυματοουργῶν, αὐτεξουσίως πάντα δυνάμενος, ἐκ
λίθου βλύσαι ἔλαιον, ὡς ἀγαθὸς παρεσκεύασε, προ-
πιστούμενος ἐνδοξε, τὴν σεπτὴν σου μετástασιν.

Παμμάκαρ Ἀχιλλιε, ὡς παρεστὼς τῷ πνιτάνῃ
δοῦλων σου, καὶ τῆς ποίμνης ταύτης, ἥπερ ἤρετῖσω,
κατατεθεῖναι τὸ σεπτόν, καὶ θεῖον σκῆνός σου ἱερώ-
τατε· κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ τῆς βαρβάρων

θρασύτητος, ἐξελοῦ σαῖς δεήσεις, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Οἰκουμένης φωστῆρα ὁ Θεὸς σε Πάτερ ἀνέδειξεν, Ἀρχιερέων καλλονήν, μοναζόντων θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ὄρφανῶν καὶ χηρῶν προστάτην καὶ παράκλησιν ἀσφαλῆ τῶν χειμαζομένων, καὶ τῆς ἀεὶ καθ' ἡμῶν κινουμένης ζάλης τῶν βαρβάρων, ἀντίρροπον φέροντα τὴν ψῆφον· διὸ τὸν νοῦν ἐλλαμφθεὶς ταῖς πρὸς Θεὸν ἀναβάσεις, καὶ ἀκηλίδωτον τῆς ψυχῆς τηρήσας τὸ ἀξίωμα, ἀνέδραμες στεφανηφόρος εἰς Οὐρανοὺς καὶ νῦν τῷ θρόνῳ τῆς βασιλικῆς παρεστὼς Τριάδος σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς, πρέβευε ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Εἰς τὸν στίχον ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λαμπρύνθητι πιστῶν, δμήγουρις καὶ τέρπου, συνέδραμε καὶ γάρ σοι, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐγέρσει, ἡ Ἀχιλλίου κοίμησις.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

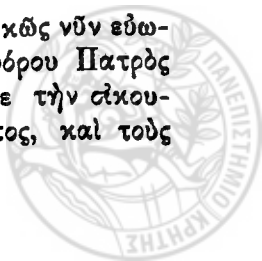
Ε'τήσιος ἡμῖν, πανήγουρις ἐπέστη· δεῦτε πιστοὶ συμφώνως, χορεύσωμεν τιμῶντες, τὸν Ἱεράρχην ἅπαντες.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Λαρίσσης ὁ φωστῆρ, τῶν εὐσεβῶν ὁ στύλος, αἰρετικῶν ἢ πτώσις, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος, ὑμνεῖσθω νῦν Ἀχιλλίος.

Δόξα, ἦχος β'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ἢ πληθὺς πνευματικῶς νῦν εὐωχηθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀχιλλίου, καθ' ἧλην γὰρ ἔλαμψε τὴν αἰκουμένην, ταῖς διδασκαλίαις τοῦ Πνεύματος, καὶ τοὺς

Ῥοδὴ α'. ἤχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Πανηγύρευε ἡμέρα εὐφρανθῶμεν λαοί, σήμερον γὰρ ἡ μνήμη, τοῦ Ἀχιλλίου τοὺς πιστοὺς, καταφαιδρυνεν ἰδοῦ, καλοῦσα ἡμᾶς, ὑψηλῶ κηρύγματι, πρὸς πανήγυριν ἅπαντας.

Καθαρθεῖς νοδὸς τὰς ὄψεις ἐθεάσω καλῶς, φῶς τὸ φωτίζον ἀληθῶς, πάντα ἄνθρωπον ἀεὶ, Χριστὸν τὸν Θεόν· ὑφ' οὐπερ ὠδήγησαι, πρὸς νομὴν τὴν Οὐράνιον.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ χορευέτω πᾶσα, τὴν σὴν πανήγυριν πιστῶς, ἑορτάζουσα χαρᾶ, παμμάκαρ σοφέ, Τριάδος ὑπέρμαχε Λαρισσαίων τὸ καύχημα.

Ἔτερος Κανών. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἀχιλλίου με ταῖς λιταῖς Σῶτερ σκέπε. Ἰωσήφ.

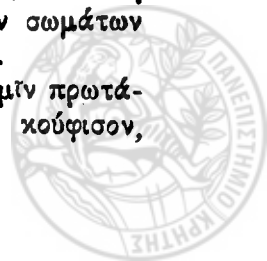
Ῥοδὴ α'. ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Α'νατολῆς τῶν ἀρετῶν γενόμενος, Ἥλιος ἄδυτος, Ἱερουργε Πάτερ, τοῖς νῦν πρὸς τὴν σκέπην σου, ἐν πίστει καταφεύγουσι, φωτισμὸν σωτηρίας, μετὰδος ταῖς σαῖς δεήσεσι, λύων τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν ἡμῶν.

Χρίσμα σεπτὸν καὶ Ἱερὸν δεξάμενος, ὡς Ἱερώτατος, τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην, πρὸς νομὴν σωτήριον, Ἀχιλλίε ὠδήγησας· ἦν καὶ νῦν περιέπειν, μὴ διαλείπης θεσπέσιε, πρέσβυν σε πλουτοῦσαν ἀκοίμητον.

Ἰᾶμα πᾶσιν ἡ τιμία θήκη σου, ἀναπηγάζουσα, θαυματουργε Πάτερ, παύει τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὰ πάθη τὰ δυσάτα, τὰς ὀδύνας κουφίζει, τὰς τῶν σωμάτων Ἀχιλλίε, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων σοι.

Λύσιν δεινῶν ἀρρωστημάτων Ἅγιε, ἡμῖν πρωτάνευσον· πολυειδεῖς πόνους ἐπιόντας κούφισον,

ἐπερχομένων θλίψεων καὶ μυρίων σκανδάλων, ἀτρώ-
τους ἡμᾶς συντήρητον, σοῦ ταῖς προσευχαῖς πρὸς τὸν
Κύριον.

Θεοτοκίον.

Λάμψον μοι φῶς Θεογεννητορ γνώσεως, ζεῖ τυ-
φλώττοντι, καὶ τὰς ὁρθὰς τρίβους ὅλως μὴ βα-
δίζοντι, μηδὲ τὸ θεῖον θέλημα, ἐκτελεῖν βουλομένῃ·
ὅπως σωζόμενος πάντοτε, πίσει κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Ῥοδὴ γ'. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, ἐκ πηγῆς νῦν βλυζού-
σης τοῦ ἀρχιποίμενος, τοῦ Ἀχιλλίου πιστοὶ τοῦ
πᾶσι κηρύξαντος λαμπρῶς Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Νῦν πάντα πληροῦνται χαρμονῆς, ὁρατὰ τε ὁμοῦ
τε καὶ τὰ ἀόρατα· συνεορτάζει φαιδρῶς, ὁ Κό-
σμος Ἀχιλλιε ἡμῖν, τὴν μνήμην σου σήμερον.

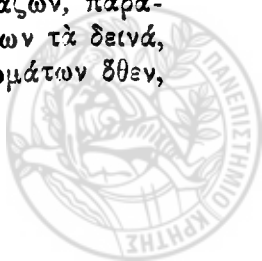
Χθὲς συνεσταυροῦτο τῷ Χριστῷ, τῇ ἀσκήσει ὁ
Θεὸς Ἀχιλλίος· συνανηγέρθη λοιπόν, σήμερον
αὐτῷ πνευματικῶς· μεθ' οὗ συνευφραίνεται.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Γερολόγος Ἱερὸς, ἐν πίστει γεγεννημένος, ἀπεμείω-
σας ἀρείου τὴν πλάνην, συμπληρῶν τὸν ἀριθμὸν,
τὸν ἐν Νικαίᾳ πρότερον, Ἱερουργῶν Πατέρων, παμ-
μάκαρ Πάτερ Ἀχιλλιε.

Ολολαμπῆς ὡσπερ ἀστήρ, ἀνατολαῖς τῶν θαυ-
μάτων καταυγᾶσας τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, τῶν
παθῶν ἡμῶν σοφὲ τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, καὶ
πειρασμῶν ὁμίχλην, ταῖς σαῖς εὐχαῖς διασκέδασον.

Υπὸ Κυρίου ἰατρος, ἡμῖν ἐδόθης πηγάζων, παρα-
δόξως ἰαμάτων τὴν χάριν, πάθη παύων τὰ δεινὰ,
τὰ τῶν ψυχῶν σοφὲ ἡμῶν, καὶ τῶν σωμάτων θθεν,
μετ' εὐφροσύνης τιμῶμέν σε.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένος ὁ χορὸς τῶν Προφητῶν, θεοσόφως, τὰ σὰ θαύματα ἄει Θεοτόκε, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς ταῦτα προδιετύπωσεν· ὧν τὰς ἐκβάσεις πάντων, νῦν καθορώντων ὑμνοῦμέν σε.

Κάθισμα, ἤχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ Θεία σου σορὸς, ὦ Ἀχιλλίε Πάτερ, ὡς ἄλλη Ἡσιλωὰμ κολυμβήθρα ἐδείχθη, πηγὴν ἀγιάσματος παραδόξως ἐκβλύζουσα· οὐ μετέχοντες οἱ προσιόντες ἐν πίστει χάριν ἄφθονον, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, εὐχαίς σου λαμβάνομεν. *Καὶ τῆς Ἑορτῆς.*

Ῥοδὴ δ΄. Ἐπὶ τῆς Θείας φυλακῆς.

Ἐπὶ τῆς Θείας φυλακῆς, τείνας τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, εἶδες ἐν ἐπόθεις Δεσπότην, καθαρῶς ἰθύνοντα, πρὸς τρίβον τὴν σωτήριον, καὶ βίον εἰς ἀπέραντον πάντας τοὺς εὐσεβεῖ τῇ πίστει τούτῳ λατρεύοντας.

Ἀῤοσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ἀλλὰ σὺ δέ, κατ' ἐχθρῶν ἠρίστευσας, τῶν νοητῶν καὶ γέγονας, ἄμωμος ἐν ὁδοῖς ταῖς ἐκείνου, τὸν βίον θεοφιλῶς ὀδεύσας Ἀχιλλίε.

Ὡς ἐνιαύσιος ἡμῖν ἢ σὴ φωσφόρος ἑορτῆ, ἦλθεν ὦ Ἀχιλλίε κύκλος· καὶ ὡς φῶς ἀνέτειλεν, εὐφραίνουσα τὰ τέκνα σου· καθ' ἣν τῶν Δαρισσαίων ὁ δῆμος, συνεορτάζει φαιδρὸς τὰ σὰ μνημόσυνα.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβίδ, πρὸ τῆς σκιώδους Κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τῆς Δαρίσσης σήμερον τὴν σὴν κυκλοῦντες λάρνακα, αἶνεσιν ἀναπέμπει ἐνθέως, τῷ ἀναστάντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ευεργετῆν τοὺς ὁμοφύλους ἐλόμενος, Ποιμενάρχης Θεῖος ἐχρημάτισας, ποιμαντικῇ ράβδῳ σου σοφέ,

ἄρειον ὡς λύκον, ἀραβικὸν ἀπωσάμενος, κακῶς ἀπο-
τεμόντα, τοῦ Γεννήτορος Λόγον, ἀξιάγαστε Πάτερ
Ἄχιλλιε.

Τοὺς θολεροὺς Πάτερ χειμάρρους ἐξήρανας, τῆς
κακίας, ὕδωρ τὸ ἀλόμενον, μάκαρ κτησάμενος·
εἰς ζωὴν, νῦν δὲ μετὰ τέλος, ἐκβλύζων θεῖα ἰάματα,
τὰς ἐπαναβλυζούσας τῶν παθῶν ἐπηρείας, ἀποπαύεις
εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Αλλὴν ἡμῖν σὺ κιβωτὸν ἀγιάσματος, τὴν τιμίαν
θήκην τῶν λειψάνων σου, Πάτερ σοφέ, ἔλιπες
εἰς γῆν· ἦν περικυκλοῦντες, πηγὴν θαυμάτων πη-
γάζουσαν, πληρούμεθα ἀρρήτου, θυμηδείας τιμῶν-
τες, τὸν ἰσάγγελον βίον σου ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς, ἀναβοῶμέν σοι ἄχραντε, ἐπηρείας πάσης
ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν νοητῶν καὶ τῶν ὄρατῶν ἐχθρῶν
ἐκζητούντων, κακοποιῆσαι τοὺς δούλους σου, τοὺς
ἐπὶ σοὶ θεομένους, ἐκ ψυχῆς τὰς ἐλπίδας, τῶν ἀν-
θρώπων βεβαία ἀντίληψις.

Ῥοδὴ ε΄. Ὁρθρήσωμεν ὄρθρου βαθείως.

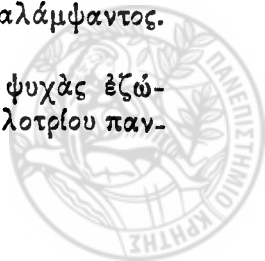
Ορθρίζωμεν πάντων προθύμως, καὶ ἀντὶ μύρου
τοὺς ὕμνους σοὶ πλέκωμεν Ἱεράρχα, καὶ περι-
πτυσσόμεθα, σοῦ τὴν τιμίαν λάρνακα, ἀγιασμὸν πο-
ριζόμενοι.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τοῦ Ἀχιλλίου τῷ
τάφῳ φιλέορτοι, καὶ συνορτάσωμεν, ταῖς τῶν
ἀγγέλων τάξεσι, τοῦτον τιμῶντες ἐν ἄσμασιν.

Τὴν ἀμετρον κηδεμονίαν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δού-
λων καὶ νῦν ἀνάδειξον, ὡς Πατὴρ φιλόστοργος ὡς
μιμητῆς πανάριστος, τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναλάμψαντος.

Ἄλλος. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Συντομίᾳ τοῦ θείου, ὅσιε κηρύγματος ψυχᾶς ἐζώ-
γρησας πεπαγηθευμένας ὑπὸ τοῦ ἀλλοτρίου παν-

εύφημε, και Θεῷ προσήξας, ὃν ἐκδυσώπει αἰωνίου, κατακρίσεως ἡμᾶς λυτρώσασθαι.

Λαμπροτάτου σου βίου, φέγγει σκοτεινόμορφοι δαίμονος ἔφυγον· ὧν τῆς κακουργίας, τὸν Θεὸν ἱλεούμενος λύτρωσαι, τὴν μικρὰν σου ποίμνην, τὴν ἐν ἡμέρᾳ και νυκτὶ σε βοηθὸν ἐκζητοῦσαν Πατῆρ ἡμῶν.

Γοβόλον κακίαν, τοῦ παραφρονήσαντος ἀρείου ὄλεσας, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, δημοῦσιον Πάτερ ἀοιδιμε, ἐκδιδάξας σέβειν· ὃν ἱλεούμενος μὴ παύση, συντηρηεῖσθαι τὴν ποίμνην σου.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀχώρητον λόγον, ἄνθρωπον γενόμενον ἐν σοὶ γενόμενον ἐν σοὶ ἐχώρησας, ὃν ἄει δυσώπει, ὡς Υἱὸν σου Παρθένε και Κύριον, πάσης ἐναντίας, ἐπιβουλής νῦν ἀπαλλάξαι, τοὺς σοὺς δούλους ἀγνή Θεο-νύμφευτε.

Ῥοδὴ Γ'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κατῆλθες ὡς Ἥλιος ἄλλος ἡμῖν, ἐξ ἑώας πρὸς δυσμάς, Ἱεράρχα φωτίζων διδασκαλίαις ταῖς σοῖς, και ἐθέωσας τοὺς τῆς πλάνης σκοτασμοῦ κρατούμενους ἀλόγους.

Φυλάξας τὴν πίστιν τὴν θείαν καλῶς, θεωρὸς τῶν ἀρρήτων εἶναι ἠξίωσαι τῶν μυστηρίων Χριστοῦ, και ὡς δόκιμος ἐδοξάσθης ἀληθῶς, ἐν Πατέρων συνόδῳ.

Τὴν ποίμνην σου φύλαττε Σῶτερ Χριστέ, ἐξ ἐχθρῶν πολεμίων ὡμοτάτως χωρούντων κατὰ τῶν δούλων σου παρακλήσεις Ἀχιλλίου τοῦ σοφοῦ, και τῶν θείων πατέρων.

Ἄλλος. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Αΐφωτος τοῖς πιστοῖς, πυρός ἐδείχθης μακάριε, πελάγους τῶν δυσχερῶν, τοῦ βίου αἰ κλύδωνος, πάντας ἐκλυτρούμενος, πρὸς ζωῆς λιμένα· διὰ τοῦτο σε γεραίρομεν.

Ἰάτρευσόν μου τὸν νοῦν, πληγέντα ταῖς παραβάσει, ἰθεράπευον τὴν ψυχὴν, πολλὰ ἁμαρτάνουσαν, τοῦ σώματος ἱασαι, τὰς δδύνας Πάτερ, δυσωπῶν τὸν ὑπεράγαθον.

Συνόδου μέσον σοφέ, πατέρων θείων ἐνήστραφας· μεθ' ὧν πρεσβείαν ποιοῦ, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ὅταν μέλλη Κύριος, ἐπὶ θρόνου δόξης καθεσθεις κρίναι τὰ σύμπαντα.

Θεοτοκίον.

Συντήρησόν μου τὸν νοῦν, ἐν ταπεινώσει πανάμωμε, ταῖς μεθοδίαις αἰ, τοῦ πλάνου τρεπόμενον, καὶ δελεαζόμενον, καὶ τῇ παραβάσει, ἐκουσίως ὑποκύπτοντα.

Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς οἰκουμένης τὸν ἀστέρα τὸν ἀνέσπερον, καὶ Δαρισσαίων τὸν ποιμένα τὸν ἀκοίμητον, τὸν Ἀχιλλιον ἀνυμνήσωμεν ἐκβοῶντες· παρρησίαν κεκτημένος πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίας τρικυμίας ἡμᾶς λύτρωσαι· ἵνα κράζωμέν σοι, χαίροις Πάτερ Ἀχιλλιε.

Ὁ οἶκος.

Αγγελος ἐκ τῶν τρόπων ἱεράρχα ἐφάνης, καὶ τάγμασι τοῖς τούτων ἐγνώσθης, καὶ σὺν τοῖς ἀσωμάτων χοροῖς λειτουργῶν τῷ θρόνῳ τοῦ Χριστοῦ ἁγίε ἀκούεις παρ' ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ταῦτα· χαίρε τῆς Τριάδος ἡ σάλπιγξ ἡ εὐηχος· χαίρε τῆς Μονάδος ἡδύφωννον ὄργανον· χαίρε ὕψος δυσκατάληπτον

τῶν δογμάτων τῶν σεπτῶν· χαίρε βάθος δυσερμήνευτον νοερῶν ἐργασιῶν· χαίρε δι' Ἀρείου τὰς ἐπάρσεις καθεῖλες· χαίρε δι' τὰς τούτου μυθουργίας παρείδες· χαίρε ἀστήρ Ἑλλάδος ὑπέρλαμπρος· χαίρε ποιμὴν Λαρίσσης ὁ ἄκακος· χαίρε προστάτης ὁ ἀκοίμητος ταύτης· χαίρε δι' οὐ τῷ Θεῷ οικειοῦται· χαίροις πάτερ Ἀχιλλεῖ.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, ἰ.ε. Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης Ἀχιλλίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Δαλεῖ Λάρισσα σὰς ἀριστείας ξέμας.

Μνήμην ἔχουσα καὶ θανάτου σου Πάτερ.

Πέμπτη καὶ δεκάτη νῶες ἦσαν κῆρ' Ἀχιλλίου.

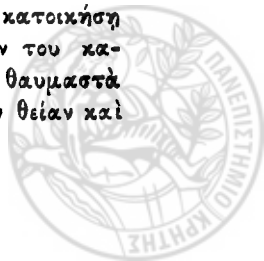
Οὗτος ὁ παμμακάριστος, καὶ ἐν θαύμασι περιβόητος μέγας Πατὴρ ἡμῶν Ἀχιλλεῖος, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐξ εὐσεβῶν γεννητόρων, καὶ φύς καὶ τραφεὶς· δι' ὧν εὐσέβειαν ἄκραν, καὶ θεοσίβειαν μετὰ τῶν ἐξωθεν μαθημάτων, καὶ τὴν ἀνωτάτην φιλοσοφίαν ἐκπαιδεύεται· πάσῃ δὲ τῇ κατὰ Θεὸν πολιτείᾳ ἑαυτὸν κατακοσμήσας, ἀρχιερεὺς τῆς δευτέρας Θετταλίας ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μητροπόλει Λαρίσσης παρὰ πάντων ἀνηγόρευται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατοικούντων· καὶ ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας ἡ 1η Οἰκουμενικῇ Σύνοδος τῷ 325 μ. Χ. 318 πατέρες. Αἱ λοιπαὶ σύνοδοι, ἡ 2α ἢ ἐν Κ)λει τῷ 381· 3η ἢ ἐν Ἐφέσῳ τῷ 437· 4η ἢ ἐν Χαλκηδόνι τῷ 451· 5η ἢ ἐν Κ)λει τῷ 553· 6η πάλιν ἐν Κ)λει τῷ 680 καὶ ὡς συνέχειαν ἡ Πανθέκτη ἐν Τρούλλῳ τῆς Κ)λεως· 7η ἢ ἐν Νικαίᾳ ἐκ δευτέρου τῷ 787 μεγάλη Σύνοδος γενόμενος, καὶ μέχρι τέλους τοῖς ἀγίοις πατράσι συγκαμῶν, καὶ συναγωνισάμενος, καὶ τὸν ἄρειον καθελὼν, καὶ τῷ ἀναθέματι παραπέμψας, αὐθὶς εἰς Λάρισσαν ἐπανέρχεται· καὶ ναοὺς εἰδωλικοὺς πλείστους καταστρεψάμενος, καὶ δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων διώξας, καὶ ἄλλα πάμπολλα θαύματα ἐργασάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον κατέλιπεν, εὐκτηρίου εἰκους ἐκ βάρων

ἀνεγείρας, καὶ παντοίοις ἀναθήμασι κατακοσμήσας εἰς δόξαν καὶ αἶνον τῆς ὑπερουσίου καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος· ὅτι αὐτῇ πρέπει δόξα καὶ τιμὴ, καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Πολὺς καὶ μέγας ἐστάθη ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς Ἕλληνας ὁ περίφημος Ἡρακλῆς, καὶ λογιάζω νὰ μὴν εἶναι τόπος καὶ χώρα, εἰς τῆς ὁποίας τὰ σύνορα νὰ μὴν ἔφθασαν τὰ μεγάλα κατορθώματα, καὶ ἐνδοξα ἔργα τοῦ μεγάλου ἥρωος· διότι φαίνεται ἀκόμη μικρὸν βρέφος ὄντας καὶ ὑπομάζιον νὰ ἰθανάτωσε τόσους φαρμακεροὺς ὄφεις μὲ χερί γαλακτοτροφούμενον· καὶ ἀφόντις ἔφθασεν εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἐκπατάβαλεν ἐκείνην τὴν ἐπτακέφαλον ὕδραν· τὴν ὁπίαν ἄλλος τινὰς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν ἀντιπαλεύσῃ, καὶ νὰ τὴν νικήσῃ· καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμάσιόν του, ἀλλὰ τὸ περισσότερο ὅτι μὲ πολλὴν ἀφοβίαν καὶ τόλμην ἐπήδησε μέσα εἰς τὰ σκοτεινὰ βάραθρα τοῦ ἄδου, καὶ ἔδρασε εὐθύς ἐκείνου τὸν τρικέφαλον κέρβερον, τὸν φύλακα τοῦ ἄδου, καὶ τὸν ἔφερε σιδηροδέσμιον εἰς τὸν Ἐρυσθέα· καὶ διὰ τὰ τέτοια του πολλὰ κατορθώματα τὸν ἰθεοποίησαν οἱ πεπλανημένοι καὶ ἄθεοι Ἕλληνες, καὶ εἰδῶλον τοῦ ἔστησαν. Ὅμως ἐγὼ βλέπω σήμερον ἄλλον Ἡρακλέα, τὸν θεόπεμπτον ποιμένα τῶν Λαρισαίων μέγαν Ἀχιλλίον ὁποῖος τόσον νικᾷ ἐκεῖνον τὸν μυθολογούμενον, ὅσον καὶ τὸ ψεῦδος ἢ ἀλήθεια· οὗτος κατὰ ἀλήθειαν ἰθανάτωσε τὴν νοητὴν ἐπτακέφαλον ὕδραν, τὴν πολυποίκιλον ἁμαρτίαν, μὲ τὸ κοντάρι καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Παναγίου Πνεύματος· αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς ἥρωας ἐδέσμευσε, καὶ ἀσθενέστατον ἀπέδειξε τὸν νοητὸν κέρβερον, καὶ φεβερὸν ὄρακοντα, τὸν φθονερὸν διάβολον, καὶ πολλοὺς ἀπὸ τὰ προπύλαια τοῦ ἄδου ἠλευθέρωσε, διὰ μέσου τῆς ἀρετῆς καὶ διδασκαλίας του διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὡσὰν ὁποῦ ἐγίνε Θεὸς κατὰ χάριν, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κατὰ τὸ Προφητικὸν λόγιον γεραίρομεν τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, καὶ δεήσεως, προσκυνοῦντες ὡσεὶκὸς τὴν ἁγίαν αὐτοῦ εἰκόνα, τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἀδελφοί μου χριστιανοὶ βούλομαι σήμερον νὰ διηγηθῶ ἓνα πολλὰ ὀλίγον

μέρος από τὰς ἀρετάς καὶ τὰ ἐξαισιά του κατορθώματα, καὶ λοιπὸν προσέχετε διὰ τὰ ὠφεληθῆτε ψυχικά.

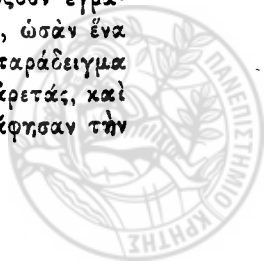
Αὐτὸς ὁ θεὸς καὶ θαυμαστός Ἀχιλλίος ἐγεννήθηκεν εἰς τὴν περίφημον Καππαδοκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ δύο μεγάλοι φωστῆρες τῆς ἐκκλησίας, καὶ στυλοὶ ἄσειστοι, Βασίλειος καὶ Γρηγόριος ὁ θεολόγος. Ἦσαν δὲ αὐτῶ γονεῖς εὐγενεῖς, ἔντιμοι, καὶ ἄρχοντες, ἔχοντες πλοῦτη, καὶ κυβερνήσεις ἰκανάς. Τὸ δὲ περισσότερον καὶ πλέον μεγαλειώτερον ἀπὸ κάθε εὐγένειαν ἀνθρωπίνην ἦτον ἀγαθοί, εὐπρόσιτοι, καὶ γνώμης καλῆς, καὶ ἐλεήμονες, ὅπου καθ' ἑκάστην δὲν ἔλιπαν οἱ πτωχοὶ καὶ ἄποροι ἀπὸ τὴν πόρταν τους, ὅπου νὰ ἀπολαμβάνουν πλουσιοπάροχον ἔλεος ἀπὸ αὐτοὺς, εἶδοντες εἰς τὸ παιδίον τους καλὸν παράδειγμα. Οἱ ὅποιοι δὲν ἀπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἀπέθανον ἐν Κυρίῳ, Ὁ δὲ ἅγιος Ἀχιλλίος δὲν ἐδόθη εἰς χαρᾶς καὶ φαγητά, καὶ ποτά, καὶ ἡδοναῖς τοῦ κόσμου τούτου, καθὼς ἔχουν συνήθειαν νὰ κάμνωσιν οἱ νέοι ὅταν κληρονομήσωσι περιουσίαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ ὅσα ἐκληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τὰ ἐσχόρπισεν εἰς τοὺς ὄρφανούς, καὶ χήραις, καὶ εἰς τὸ νὰ γεμίζῃ τῶν πτωχῶν καὶ πεινασμένων τὰς κοιλίας· ἐπρόκρινε νὰ περιπατήσῃ τὸν θλιβερόν καὶ στενὸν ὁρόμον τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν θάλασσαν τῆς ζωῆς ταύτης μετὰ τὴν εὐκαιρίωσιν τοῦ πλοῦτου του εἰς τοὺς πτωχοὺς χωρὶς κίνδυνον νὰ τὴν διαπερῆσῃ· δὲν ἐδυνήθη κανένα πρᾶγμα τοῦ κόσμου τούτου νὰ τὸν σύρῃ καὶ νὰ τὸν καταπέισῃ εἰς ἄφροσίν του· τὰ ὄμματά του τὰ ἐπροσήλωσεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐφαντάζετο τὰ οὐράνια, καὶ τὰ φθαρτά πράγματα μηδὲ ποσῶς ἔβλεπεν εἰς τὸν νοῦν του, διὰ τὸν ὅποιον, ὡς λέγει καὶ ὁ ἀπόστολος, ὄλος ἦτο ὁσμενός εἰς τὸ νὰ κακοπάθῃ, καὶ νὰ σκληραγωγηθῆται εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν, νὰ νηστεύῃ καὶ νὰ ἀγρυπνᾷ ὄλην τὴν νύκτα, καὶ νὰ προσευχῆται εἰς τὸν Θεόν· ὅθεν καὶ ἐπαράστησε τοῦ λόγου του ἄξιον δοχεῖον διὰ νὰ κατοικήσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν, καὶ μετὰ τὴν καρδίαν του καθὼς λέγει ὁ προφήτης, ἐλογάριασεν ὑψηλά καὶ θαυμαστά πράγματα, καὶ ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ γνῶσιν πλείον θεῖαν καὶ

θαυμαστήν ὅσον ἦτο τὸ δίκαιον, καὶ ἀδιαλείπτως εὐρίσκετο εἰς ταῖς προσευχαῖς, καὶ εἰς τὸ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεόν, καθὼς λέγει ἡ γραφή· σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ Θεός· ἦτο δὲ ὁ ἅγιος Ἀχιλλίος εὐμορφος καὶ γεμάτος ἀπὸ κάθε σοφίαν, εἰς τὴν συναναστροφὴν του γλυκύς, εἰς ταῖς δουλείαις του ἄκακος· ἦτον παράδειγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, διδάσκαλος τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἡσυχίας· ἐφευγε τὴν ἀνωφέλητον συντροφίαν τῶν κακῶν νέων· καὶ τὴν θεῖαν γραφὴν καθ' ἑκάστην ἐμελετοῦσε· δὲν ἐμετεῖχεν ἀπὸ ταῖς φροντίδαῖς τοῦ κόσμου τούτου, μόνον τὸν Θεὸν πάντοτε εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ τὸν ἐφύλαγε καθαρὸν, καὶ παστρικὸν ἀπὸ τὰ ἐξω πράγματα· καὶ εἰς ὀλίγα λόγια ὠμοίαζεν ὅτι νὰ μὴν ἦτο σαρκικός ἄνθρωπος, καὶ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον, διὰ ταῦταις ὄλαις ταῖς καλωσύναις, ἐσέβηκε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐβουλήθη νὰ πηγαίη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος μετὰ σαρκός· ὥστε ὅπου ἀφίνωντας τὸ γληγορώτερον, πατρίδα, φίλους, ἀρχοντίαν, καὶ φωνὴν τοῦ Χριστοῦ ὅπου εἶπε τοῦ Ἀβραάμ, ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἂν σοι δεῖξω, ἐφθασεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν τάφον τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά του ἀπὸ τὴν πολλὴν του χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην· μὲ τὰ ὁποῖα δάκρυα ἔλουσε ὅλην τὴν γῆν, καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του εἰς αὐτήν, καὶ μὲ τὰ χεῖλη του ἐφιλοῦσε τὸν τόπον, καὶ ὅλος ἦτον χαρούμενος πῶς ἀπόλαυσε τοὺς ἁγίους τόπους· ἔκαμε τὸ λειπὸν ἐκεῖ ἱκανὸν καιρὸν, καὶ ἀπόλαυσε κάθε λογῆς περιήγησιν, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐβάλλη διὰ νὰ πηγαίη καὶ εἰς τοὺς πλεόν ἐρήμους τόπους ἐπιθυμῶντας νὰ ἰδῇ καὶ τὰ ἅγια μοναστήρια ὅπου ἦσαν ἐκεῖ· καὶ ἐδιψοῦσεν ὥσπερ ἔλαφος διψῶσα νὰ καρπωθῇ καμμίαν ψυχωφελῆ περιήγησιν· καὶ λοιπὸν πηγαίνωντας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ ἀνταμωνόμενος μὲ τοὺς ἁγίους καὶ εὐλαβεῖς ἀνδρας ἐμάζωνεν ὡσάν ἡ φιλόπονος μέλισσα παντοῖα ἄνθη τῶν ἀρετῶν,

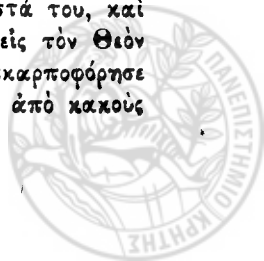
καὶ εὐφραίνετο πνευματικῶς· καὶ ὡπὴν ἓνα καράβιον γεμάτον ἀπὸ πραγματεῖαν πολύτιμον ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔδραμε θερμῶς εἰς τὸν ζωοδόχον ὁποῦ καὶ καθημερινῶς προσεκαρτέρει, λογιάζωντας τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ἡμέραν καὶ νύκτα.

Ὅθεν καὶ ποτιζόμενος ψυχικῶς ὡς δένδρον πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ ἔρωτα τούτων τῶν ἁγίων τόπων, ἠῤῥξανε καὶ ἱκραταιοῦτο εἰς τὰς ἀρετάς, ὅμως ἡθεὶς πρόνοια ὁποῦ κυβερνᾷ τὰ πάντα, καὶ ὁποῦ προβλέπει τὸ πρᾶγμα εἰς τί ἔχει νὰ καταντήση, παρεκίνησε καὶ τὸν ἅγιον νὰ εὐγη ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅστις τῇ βοθηείᾳ τοῦ Θεοῦ ἐκίνησε μὲ ἓνα καράβιον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν θαυμαστὴν καὶ περίφημον Ῥώμην, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ πρωτοκορυφαίων, Πέτρου καὶ Παύλου, ἐπροσκύνησε καὶ ἡσπᾶσθηκε τὰ ἁγιά τους λείψανα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπλούτισε πνευματικὴν χάριν καὶ σοφίαν, καὶ πάραυτα ἐγινε διδάσκαλος καλὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, καὶ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦσε τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, καθὼς ἐνεργοῦσε καὶ διὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τὸ ἔργον του καὶ ἡ δουλεία του ἦτον νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ τόπον εἰς νόπον νὰ διδάσκῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ κράζῃ ὄλους εἰς τὴν ἀλήθειαν, τοὺς ὁποίους καθὼς ἔλκει ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, ἔτσι ἐλκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄλλους μὲν μὲ τὴν διδασχὴν του, εἰς ἄλλους δὲ μὲ τὰ θαύματά του φανερώνωντας τὴν ἀλήθειαν, διώχνωντας δαιμόνια, ἰατρεύωντας πληγὰς καὶ ἀσθένειαις δυσκολοιάτρευταις, καὶ μὲ τὸ θεῖον βάπτισμα καθαίρων ἀπὸ αὐτοὺς πᾶν ψυχικὸν ἀμάρτημα, ὥστε ὁποῦ ὄλοι ὠμολογοῦσαν τὸ χάρισμα, ὄλοι ἐκήρυττον τὸν εὐεργέτην τους, ὄλοι ἐπεριπατοῦσαν τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας, ἐλαμπρύνωνταν μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ὑποτάσσονταν εἰς τὸν ὄρισμὸν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου χωρὶς νὰ γογγύζουν ἔγραφαν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὰ λόγια τοῦ ἁγίου, ὡπὴν ἓνα στερεὸν καὶ ἀσάλευτον νόμον, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παράδειγμα ἦτον εἰς ὄλους ὁ ἅγιος, μὲ τὸ νὰ εἶχε παντοίας ἀρετάς, καὶ τοὺς ἀπεκατέστησε καθαρὸς εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἄφησαν τὴν

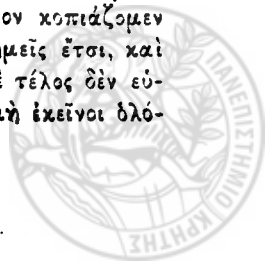

πατρικήν τους πλάνην, και τὰς ἀνιέρους θυσίας, και ποῖος ἤθελεν ἡμπορεῖ νὰ διηγηθῇ τὴν πίστιν και τὴν ζέσιν ὁποῦ ὄλοι ἐκεῖνοι εἶχασιν εἰς τὸν ἅγιον; ἔτρεχον μὲ πολλὴν πόθον νὰ ἀκούσωσι τὰ μελίρρυτά του λόγια, νὰ παρασταθοῦν εἰς τὰς προσευχάς, και εἰς τὰς ψαλμοφῳδίας, και εἰς τὰς νηστείας μαζί του· νὰ βλέπουν τὰ ἀγαθὰ και ἐνάρετα κατορθώματά του, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτον στολισμένος, και ὁμοίους του εἰς τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους ὅν ἦτον ἄλλος, τὰ ὁποῖα κατορθώματα μὴν λογιᾶσθαι τινὰς ὅτι τὰ ἔκαμε χωρὶς θλίψιν, και χωρὶς κόπον και φροντίδες ἐξωτερικαῖς, ἀλλὰ εἶχε και πολλοὺς πειρασμοὺς και θλίψεις ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας, και καθημερινῶς τὸν ἔδερναν, τὸν ἐταλαιπωροῦσαν, και αὐτὸς ὄλα ταῦτα τὰ ὑπόμεινε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, και τὴν ζωὴν του τὴν ἔβανε διὰ τὰ λογικά του πρόβαρα, ὄχι μίαν και ὄλο τρεῖς φοραῖς, ἀμὴ παντοτεινά, ὥστε ὁποῦ τόσο ἐπεθύμα ὅτι ἂν ἦτον δυνατὸν ἐπαίθενε, μόνον νὰ ἐλευθερώσῃ ὄλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς και λύκους τῆς ἐκκλησίας, και οὕτω ποιῶν, και ἀπὸ τόπον εἰς τόπον διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐφθασε και εἰς τὴν γῆν ὑποῦ κραζεται Θετταλία, και ἤθελες ἰδῆ ἐκεῖ πολλὰ πλήθη ἀνθρώπων, ἀνδρῶν ὁμοῦ τε και γυναικῶν νέων τε και γερόντων, ὑποῦ ἔτρεχαν ἀπὸ ὄλα τὰ περιχώρα τῆς Σαλαμπρίας, διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν ἅγιον, και νὰ ἀκούσουν και τὴν πολλὴν του σοφίαν, τοὺς ὁποῖους ὄλους ἔφερεν εἰς τὴν στράταν τῆς ἀληθείας, και εἰς ὄλιγα λόγια ὄλους τοὺς ἐψάρρευεν ὁ θαυμαστὸς ἀλιεύς, και τοὺς ἀπεκατέστησε μὲ τὰς ἐρμηνείας του θυσίαν τοῦ Θεοῦ καθάραν, ἔτσι λοιπὸν ἐπρόκοπτε τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθείας και ἴσπετερώνετο και ηῦξανε διὰ μέσον τοῦ ἁγίου· και ἐχαίροντο ὄλοι και εὐφραίνοντο, βλέποντες τὴν συνάθροισιν τῶν χριστιανῶν· και ἐπειδὴ ὁ ἀρχιερεὺς Λαρίσσης ἀπέθανε, και ἀπόμεινε ὁ θρόνος ἄδειος, ἦτον χρεία νὰ χειροτονηθῇ ἄλλος εἰς τὸν θρόνον, διὰ νὰ κυβερνᾷ και νὰ ὀδηγᾷ τὰ πρόβαρα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀληθινὴν στράταν τῆς δικαιοσύνης, και παρευθὺς ὄλος ὁ λαὸς τοῦ κάστρου και τῶν περιχώρων, μικροὶ και μεγάλοι παρακαλοῦσαν τοὺς ἐπι-

σκόπους καὶ τοὺς κληρικούς νὰ ψηφίσουν τὸν ἅγιον Ἀχιλλιον διὰ ἀρχιερέα τοὺς· διὰ τοῦτο καὶ μὲ θέλημα ὀλονῶν τῶν ἐπισκόπων, ἢ νὰ εἰπῶ καλῆτερα ἢ θεία χάρις ἠγάγασε τὴν προθυμίαν τοὺς, καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν ἅγιον ἀρχιεπίσκοπον Λαρίσσης, καὶ ἤρχισε νὰ δείχνη ἐπιμέλειαν εἰς τὸν θρόνον ὡσάν καθολικός βοσκὸς ἔχοντας συμβοηθοὺς καὶ τοὺς ἐπισκόπους· οἱ ὅποιοι ὡς καθολικὰ καὶ ἠγαπημένα του τέκνα τὸν ἐπέιθοντο· καὶ πλέον ἄρχισε νὰ λάμπη τὸ φῶς, καὶ νὰ φαίνωνται τὰ καλὰ ἔργα του εἰς τὸν λαόν· ἐκυβερνοῦσε τοὺς πτωχοὺς, ταῖς χήραις τοὺς ὄρφανούς, καὶ τοὺς ἀδικημένους, ἐφαίνετο ἔτοιμος βοηθὸς εἰς ταῖς ἀνάγκαις καὶ τῶν πτωχῶν, καὶ τῶν πλουσιῶν· εἰς τὸ νὰ διδάσκη πάλιν καὶ νὰ νουθετᾷ διδάσκαλος καλῶτατος· τὰ λόγια του ἔτρεχαν ὡς καθὼς τρέχει ὁ ποταμός, μὲ τὰ ὅποια ἐδρόσιζε τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν, καὶ ἔτρεφε μὲ τὸν θεῖον ἄρτον ταῖς πεινασμέναις ψυχαῖς, καὶ ταῖς ἤρξανεν εἰς τὴν χάριν τῆς πνευματικῆς πολιτείας· τοὺς δὲ ἀπόρους ἀπὸ σωματικὴν χρείαν, ἐστήριζε μὲ τὸ ἔλεος, τοὺς ξένους ἐδέχετο εἰς τὸν οἶκόν του, τοὺς δείλους καὶ μικροψύχους ἐπαρηγόρα, καὶ παρεθάρρυνε νὰ ὑπομένουν τοὺς πειρασμούς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀρρώστους ἰάτρευεν ἀναργύρως μὲν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ χερίου του, διότι εὐθύς ὁποῦ ἤθελε βάλῃ τὸ ἅγιόν του χερί ἐπάνω εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἐλάμβανεν (ὡ τοῦ θαύματος) τὴν ἰατείαν· μὲ ὅλον τοῦτο ἔφευγε τὴν παρρησίαν καὶ τὴν δοξαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται σιμὰ εἰς ὅλους τοιοῦτος, διὰ τοῦτο ὅταν ἤθελε νὰ ἰατρεύῃ κανένα ἀσθενημένον, ἢ ἀπὸ ψυχικὴν, ἢ ἀπὸ σωματικὴν ἀσθένειαν, ἐπροκάλει ὅλους ὅσοι ἤθελαν εὐρεθῆ παρόντες νὰ προσευχηθοῦν μαζί του, διὰ νὰ φανῆ ὅτι ἡ ἰατεία τοῦ ἀσθενοῦς ἐγένετο ἀπὸ ὅλους· τοσοῦτον ἦτον ταπεινός ὁ ἅγιος, καὶ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν ἐπολέμα νὰ φεύγῃ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων· ἐπρόβλεπεν ἀκόμη καὶ ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα, ὡσάν νὰ ἦτον ἐμπροστά του, καὶ ἀνομβρίας οὕσης, αὐτὸς μὲ τὴν προσευχὴν του εἰς τὸν Θεὸν ἔφερε τὸν ὑετὸν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκαρποφόρησε μὲ ταῖς δεήσεις του, ἀπέκοπτε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κακοῦς

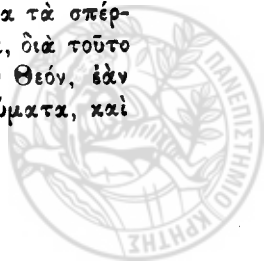

λογισμούς, καὶ ἔκοπτε τὴν κίνησιν καὶ τὸν ἔρχομὸν τῶν ἰχθρῶν, καὶ τοὺς ἔπεμπεν εἰς τὰ ἄβατα ὄρη, καὶ εἰς τοὺς κρημνοὺς. Ποῖος λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ διηγηθῇ τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ; ὅλος ὁ κόσμος ἐγίμισε ἀπὸ αὐτά, τὸ ὄνομά του ἔφθασεν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου, τόσον ὅπου ἔμαθε καὶ ὁ χριστιανικώτατος βασιλεὺς ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὰ τελοῦμενα καθ' ἑκάστην θαύματά του ἀπὸ τὴν φήμην τοῦ κόσμου· ὅθεν καὶ ἐπεθύμει πολλὰ νὰ ἀπολαύσῃ, καὶ μὲ τὰ ὀμμάτιά του νὰ ἰδῇ τὸν ἅγιον· καὶ ἐπειδὴ προστάζει θεία ἰσχυράζονταν ἡ πρώτη Σύνοδος εἰς τὴν Νίκαιαν, ἀνάγκη ἦτον νὰ ὑπάγῃ καὶ ὁ ἅγιος μὲ τοὺς ἄλλους ἀρχιερεῖς, κατὰ τὸν δρισμὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου· καθὼς λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον μαζὶ μὲ τοὺς λοιποὺς σοφοὺς ἄνδρας, ἔλαμπεν ἀνάμεσόν τους ὡσπερ ἄλλος ἥλιος· ὑπάρχων χαρούμενος εἰς τὸ πρόσωπον, ταπεινὸς εἰς τὸ μίλημα, εἰς τὴν γνώσιν ἐπιτήδειος, καὶ σχεδὸν ὅλοι αὐτὸν εὐλαβοῦνταν διὰ τὰς ἀρετάς του· ὅπου καὶ μὲ τὰ ὀμμάτιά τους τὰς ἴδασιν ἐκείνας ὅπου ἀπὸ μακρόθεν ἤκουσαν, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐγένεν ἡ σύναξις, προκαθημένου τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν πατέρων κατὰ τάξιν, καὶ τῶν χρησίμων ἀρχόντων, παρεστάθη καὶ ὁ δυσσεβὴς ἄρειος μὲ τοὺς βοηθοὺς του· καὶ μὲ συλλογισμοὺς καὶ ψευδολογίας ἔλεξαν πῶς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ κτίσμα· αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐφλυαροῦσαν νὰ στερεώσουν τὴν ἄθεόν τους γνώμην· ἀμὴ ὁ μέγας καὶ θαυμαστός Ἀχιλλεὺς ἐστάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ μὲ σχῆμα τῆς χειρὸς ἐσίγησέν τους ὅλους, ἔπειτα μὲ μεγάλην φωνὴν εἶπεν· ὦ Ἄρειε ἀντάμα μὲ τοὺς συντρόφους σου· ἂν λέγητε καλὰ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα καὶ ποίημα τοῦ Θεοῦ, εἰπέτε τῆς πέτρας αὐτῆς νὰ εὐγάλη λάδι, (καὶ ἐτούτη ἡ πέτρα εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐμπροσθεν εἰς ὅλους) καὶ τότε νὰ πιστεῦσωμεν εἰς ὅσα λέγετε, καὶ θέλομεν γνωρίσει ὅλοι ὅτι τοῦ κακοῦ μόνον κοπιᾶζομεν καὶ ψευματολογοῦμεν, διότι τὸ νὰ λέγωμεν ἡμεῖς ἔτσι, καὶ ἐσεῖς νὰ λέγητε ἄλλῶς, τὰ λόγια μας ποτὲ τέλος δὲν εὐρίσκουν· αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος πρὸς ἐκείνους· ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁλο-

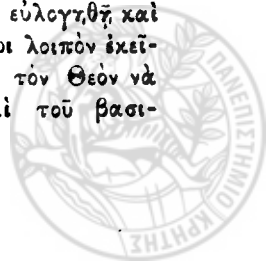

τελα δὲν ἀπεκρίθησαν, μόνον ἔσκυψαν τὰ πρόσωπά τους εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ ὀλίγην ὥραν ἐσηκώθησαν ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀρείου, καὶ ἔσυραν τὸν ἅγιον λέγοντες· ἐσὺ ὁποῦ εἶπες αὐτὸν τὸν λόγον, ἐσὺ νὰ τὸν τελειώσης κιόλα· λογιάζοντες πῶς δὲν θέλει δυνηθεῖ ὁ ἅγιος· ὁ δὲ χωρὶς νὰ φοβηθῆ, ἢ νὰ δειλιάσῃ, ἐστάθηκε θαρρατὰ ἐμπροσθεν εἰς ὅλους, καὶ εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὴν Σύνοδον τῶν ἀρχιερέων, καὶ εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἂν ἦναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μία οὐσία μὲ τὸν Πατέρα, ὡς καθὼς ἡμεῖς κηρύττομεν, καὶ πιστεύομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν, ἡ πέτρα αὐτὴ ἄς ἀναβλύσῃ λάδι, διὰ νὰ πιστεύσουν καὶ οἱ αἰρετικοὶ καὶ κακόδοξοι τὴν ἀλήθειαν· καὶ πάραυτα (ὦ τῶν θαυμασιῶν σου Χριστέ βασιλεῦ) εὐγῆκεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν, καὶ ἔτρεχεν ὡσάν ποτάμι τὸ λάδι, τόσον ὁποῦ ἡ γῆ ἐκείνη ὅλη ἐβράχηνκε ἀπὸ τὸ λάδι· τοῦτο τὸ θαῦμα ὡσάν τὸ εἶδεν ἡ Σύνοδος ὅλη καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐθύμωσαν· οἱ δὲ αἰρετικοὶ ὡσάν εἶδον τὸ θαῦμα ὅλοι ὅσοι ἐβροθοῦσαν τοῦ Ἀρείου, ἔφραξαν τὰ στόματά τους, καὶ ἐσκέπασαν τὰ πρόσωπά τους, καὶ ἔφυγον κατησχημένοι τέτοιας λογῆς ὁ Θεὸς ὁποῦ κάμνει τὰ θαυμαστά καὶ μεγάλα σημεῖα, τὴν δύναμιν τῶν ὀρθοδόξων τὴν αὗξησε καὶ τὴν ἐτίμησε, καὶ τὸν Ἀρειὸν ὁμοῦ μὲ τοὺς συμβοηθοὺς του ἐλεεινότεα τους ἐταπεινώσε.

Φαίνεται ἐτοῦτο τὸ θαῦμα νὰ μὴν ἦναι μικρότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς, διότι καθὼς ἐκεῖνος μὲ προσταγμα Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν ράβδον του ἐκτύπησε τὴν πέτραν, καὶ εὐγαλε νερὸν διὰ νὰ πῆ τὸ πλῆθος τῶν ἑβραίων ὁποῦ ἦτον ἀποσταμένον καὶ διψασμένον, ἐτῆ καὶ ὁ ἅγιος ὄχι νὰ ἔχη προσταγὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὄχι νὰ ἔχη ράβδον, ἀλλὰ μόνον τῆ πρὸς Θεὸν ἐλπίδι χρώμενος, ἐτέλεσε τὸ τοιοῦτον τεράστιον, ἐνθυμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ λέγει· εἰάν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον συνάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ ἐγέρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ γενήσεται· τὸ σινάπι ἔχει σπῆρον μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρματα, ἀμὴ κάμνει μεγαλῆτερον δένδρον ἀπὸ ὅλα, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὀλίγη πίστις ὁποῦ ἔχει κανεὶς πρὸς τὸν Θεόν, ἐάν ἦναι θερμὴ ὡσάν τὸ σινάπι, κάμνει μεγάλα θαύματα, καὶ

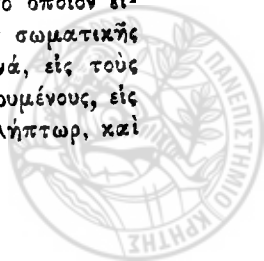
σημεῖα, καὶ ἡ πίστις λοιπὸν τοῦ ἁγίου ἑστῶντας καὶ νὰ ἦταν θερμῆ εἰς τὸν Θεόν, ἔκαμε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ὅπου φαίνεται νὰ ἦναι μεγαλειότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς· μὲ αὐτὸ τὸ θαῦμα, καὶ μὲ ἄλλα ὅμοια ἐδοξάσθηκεν ὁ Θεός, καὶ ἐφάνηκεν ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐκηρύχθηκεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ ὁμοούσιον· ἐδοξάσθηκεν ἡ ἁγία Τριάς, ἐχάρηκαν οἱ Ἄγγελοι, ἔλαμψε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ὑπὲρ τὸν ἥλιον, οἷοι οἱ κακόδοξοι αἰρετικοὶ ἐλογίαζαν ὅτι ὁ ἅγιος δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ κάμῃ τίποτε, καὶ θέλει ἐντροπιασθεῖ, ἀλλὰ ὡσὰν ἴδον τὸ θαῦμα τοῦτο μὲ τὰ ὀμμάτιά τους ἰθαύμασαν, καὶ ἐφυγον μὲ τρόμον, οἱ δὲ ὀρθόδοξοι Πατέρες ἀντάμα μὲ τὸν εὐσεβέστατον Βασιλέα Κωνσταντῖνον ἐκτυποῦσαν τὰ χερίά τους, ἐχαίρονταν, καὶ ἐνέπαιζαν τοὺς αἰρετικούς· ἐδοξάζον τὸν Θεόν ὅπου τοὺς ἐδοξάζεν, ἐπαινοῦσαν δὲ τὸν ἅγιον, καὶ τὸν ἐτιμοῦσαν, καὶ τὸν ἀγκαλιάζαν, καὶ ἔλεγον τοῦ βασιλέως· ἐστόλισε τὴν Σύνοδόν μας ὁ Ἀχιλλῖος, ὕψωσε τὸ κέρας τῶν χριστιανῶν, ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν, ἤλεγξε τὸ ψεῦμα, ἑστερέωσε τοὺς ὀρθόδοξους, ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς ἐναντίους καὶ ἐχθρούς τῆς ὀρθόδοξου πίστεως· τὴν νίκην τὴν ἔδειξεν ἐμπροσθεν εἰς ὅλους, ὁ λαὸς πάλιν ἔκαμε τὴν ἐορτὴν λαμπροτέραν, ὅλοι ἐχαίρονταν, καὶ ἐχόρευαν μὲ εὐφροσύνην, ἐτιμοῦσαν καὶ ἐδοξάζον τὸν Θεόν, καὶ ἔψαλλον μὲ φωναῖς ἀκατάπαυσταις, ἐπαινοῦσαν τὸν ἅγιον ὅτι τοὺς ἐβεβαίωσε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ τοὺς αἰρετικούς ἐδίωξαν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πόλεως μὲ μεγάλαις φωναῖς, καὶ φοβεραῖς, ἐκεῖνοι δὲ ἐφροβήθησαν σφόδρα νὰ μὴ χαλασθοῦν παντάπασιν, ὅθεν καὶ ἐφυγον ὡσὰν ψεῦσαι, καὶ κακόδοξοι, καὶ ἄτυχοι ἄνθρωποι, τότε ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος συνεορτάζεται καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρας, καὶ τοὺς ἑτίμα μὲ χαρίσματα βασιλικά, ἔπειτα τοὺς ἐπῆρεν ὅλους ὁμοῦ καὶ τὸν ἅγιον Ἀχιλλῖον μαζί του εἰς τὴν πόλιν· τὸ μὲν διὰ νὰ στερεώσῃ τὴν πόλιν ὅπου ἔκτισεν εἰς τὸ ὄνομά του μὲ τὰς εὐλογίας του, τὸ δὲ διὰ νὰ εὐλογηθῆ καὶ αὐτὸς μὲ ταῖς εὐχαῖς τοῦ ἁγίου Ἀχιλλῖου· ὅλοι λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Πατέρες ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεόν νὰ μὲνῃ ἡ πόλις στερεωμένη, καὶ ἀσύγχιτος καὶ τοῦ βασι-

λέως νὰ δώσῃ δύναμιν νὰ πολεμᾷ, καὶ νὰ νικᾷ πάντοτε τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ πρῶτα ἐπήγασιν εἰς τὸν Πατριάρχην τὸν ἅγιον Μητροφάνην νὰ τὸν χαιρετήσουν, διότι ἦτον ἀσθενημένος, καὶ ἀτός του εἰς τὴν συνοδὸν δὲν εὐρέθηκεν· διὰ τὸ ὅποιον χρεῖα ἦτο νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ νὰ διηγηθῶν ὅσα ἔκαμαν, καὶ ὅσα εἶπαν. Ἄρχισε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐδιηγήθη καταλεπτῶς ὅσα ἐπράχθησαν καὶ ἐλαλήθησαν εἰς τὴν Σύνοδον ἐκείνην, ἔπειτα ἐπίασε τὸν ἅγιον Ἀχιλλίον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπεν, αὐτὸς εἶναι ὁποῦ ἔδωκε τὴν νίκην τῆς Συνόδου, καὶ ἔστησε τὸ τρόπαιον, καὶ ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς νίκης, αὐτὸς ἐντροπίασε τὸν Ἄρειον καὶ τοὺς συντρόφους του, αὐτὸς ἔφραξε τὰ στόματά τους, αὐτὸς ἐδίωξεν ὡς ἄγρια θηρία τὸν Ἄρειον καὶ τοὺς συντρόφους του εἰς τόπους ὁποῦ τοὺς πρέπει, αὐτὸς μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἐνίκησε, καὶ ἔκαταπόνεσε ταῖς ματαιολογίας τους, καὶ τὴν σοφίαν τους τὴν ἀνωφέλετον, καὶ ἐφάνηκε δόξῃ καὶ καύχημα εἰς ὅλην τὴν Σύνοδον· αὐτὰ ἀκούωντας ὁ Πατριάρχης ἐχαίρονταν καὶ εὐχαρίστα τὸν Θεόν, καὶ ὅλους τοὺς ἐφιλοῦσεν ὡσάν ἀδελφούς του καὶ συλλειτουργούς· ἐπαινοῦσεν ἀκόμη καὶ ἑμακάριζε τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ τοὺς ἔκραζεν καθολικοὺς στρατιῶτας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὺς εὐλόγησεν ὅλους, καὶ κάθε ἕνας ἐπῆγεν εἰς τὴν ἑπαρχίαν του· καὶ ὁ Πατριάρχης ἐφίλει μὲ πολλὴν γλυκύτητα τὰ χέρια καὶ τὰ ὀμμάτια καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου, καὶ ἔλεγεν· ἀδελφεῖ στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, ὑπέρμυχε τῆς ἀληθείας, πήγαينه εἰς τὸ καλόν, καὶ ὁ Θεὸς νὰ ἦναι μὲ τοῦ λόγου σου, ὁ μισθός σου νὰ ἦναι πολὺς εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ εὐσεβὴς λοιπὸν καὶ χριστιανικώτατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἐπῆρεν ὅλους τοὺς θεῖους Πατέρας εἰς τὸ παλάτιόν του, διὰ νὰ ἁγιασθῇ μὲ τὰ ἁγία τους ποδάρια, καὶ ὡσάν ἐσέθηκαν, τόση ἦτον ἡ εὐσέβεια τοῦ βασιλέως, καὶ ἡ εὐλάβεια, ὅτι δὲν ἐκάθησεν εἰς θρονὶ βασιλικόν ὡς ἡ τάξις ἡ βασιλικὴ ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ ἐζήτηε τὴν εὐλογίαν τους, τὴν ὁποῖαν τὴν εἶχεν ἐκεῖνος περισσότερον ἀπὸ χρυσάφι, καὶ πέτραις πολυτίμαις· καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι μὲ ἕνα στόμα τὸν εὐλό-

γησαν καὶ αὐτόν, καὶ τὸ παλάτιόν του, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του, ἔπειτα ἐσηκώθη, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ποῖος λόγος νὰ διηγηθῆ τὴν χαρὰν ἐκείνην ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν τράπεζαν τὴν βασιλικήν ; ἐκεῖ ψαλμωδίας, ἐκεῖ χαραῖς, ἐκεῖ ἀγαλλιᾶσεις κοντολογῆς ἐκείνη ἡ τράπεζα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφαινετο νὰ ᾔηται ἰπουράνιος, καὶ ὄχι ἐπίγειος ὕστερον τοὺς ἐφιλοδώρησεν ὅλους μὲ χαρίσματα βασιλικά, καὶ τοὺς εἶπε· παρακαλεῖτε ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες διὰ λόγου μου, καὶ διὰ ὅλον τὸν λαὸν ὅπου πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἔτζι τοὺς ἐστεῖλεν εἰς ταῖς ἐπαρχίας τοῦ ἀμῆ τοῦ μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ Ἀχιλλίου ἐκαταφίλει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, καὶ τοῦ ἐχάρισε χαρίσματα καὶ δῶρα βασιλικά, καὶ ἀξίεπαινα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὕστερα τοῦ εἶπεν ἅγιε τοῦ Θεοῦ παρακάλεῖ καὶ διὰ ἔμένα τὸν Θεὸν ὅταν προσεύχησαι· πολλὰ ἐλυπήθηκεν ὁ βασιλεὺς ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ ἅγιος, διότι τὸν ἠγάπα περισσά, καὶ ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ μερικὸν καιρὸν μαζὶ του καὶ ἀκούωντας τὴν συνομιλίαν του· λοιπὸν ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, εὐγῆκεν ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, παιδία, νέοι, καὶ κάθε ἡλικία, ὅλα τὰ περίχωρα διὰ νὰ προῦπαντήσουν τὸν ἅγιον, καὶ θαυμαστὸν Ἀχιλλίον. Ὅλοι ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν τὸν πατέρα τους, καὶ διδάσκαλον, καὶ εὐεργέτην τους, ἔπесαν ὅλοι ξέσκεποι εἰς τὰ ποδάρια του, καὶ ἐφιλοῦσαν τὸ ἱπανωφόρι του καὶ ἐγίνετο πολλὴ σύγχυσις εἰς τὸ πλῆθος, τίς νὰ σιμῶσῃ καὶ νὰ πλησιάσῃ προτῆτερα εἰς τὸν ἅγιον ὁ πολὺς πόθος καὶ ἡ πολλὴ ἀγάπη τοὺς ἐπαρακίνει, χαρὰ μεγάλη ἐγίνε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλοι ἀντάμα ἄρχοντες, καὶ πτωχοί, ἐχαίρονταν μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίας, καὶ εὐθυμίας, τότε ὁ ἅγιος καὶ θαυμαστὸς Ἀχιλλίος ὅλους τοὺς εὐλόγησεν εὐλογίᾳ πνευματικῇ· αὐτὰ ὅλα ἐγίνηκαν εἰς τὸ γύρισμα τοῦ ἁγίου· ἔπειτα τὸν ἠρώτησαν πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν ἁγίαν Σύνοδον, καὶ τί ἀπεφάσισεν, καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθηκε καὶ τοὺς εἶπεν, ἀδελφοί μου καὶ παιδιὰ μου, ὅποιος ἐλπίζει εἰς τὸν Θεόν, ποτὲ δὲν ἐντροπιάζεται, διότι ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουσι τὸ θάρρος τους εἰς ἐκεῖνον, εἶναι στερεοὶ ὡσὰν τὸ ὄρος τῆς Σιών, καὶ

δὲν θέλουσι παρασαλεύσει δλότελα, καθὼς εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· ὁ Θεὸς δὲν δίδει τὴν δύναμιν του εἰς τὰ ἄλογα ζῶα, μηδὲ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνδρός, ἀμὴ εἰς ταῖς καρδίαις ἐκείνων ὅπου τὸν ἀγαποῦν, καὶ τὸν φοβοῦνται, ὁ Θεὸς τοὺς ὑπερήφανους καὶ ἐκείνους ὅπου ἔχουν ἐπαρσιν τοὺς διώχει, καὶ τοὺς ταπεινοὺς καὶ πράους τοὺς δίδει χάριν, καὶ τοὺς ἀγαπᾷ καθὼς λέγει ὁ προφήτης, ὁ Θεὸς ἄλλον δὲν κρᾶζει μηδὲ κοιτάζει, μόνον τὸν πρῶν καὶ ταπεινόν, καὶ ἐκείνον ὅπου τρέμει τοὺς λόγους του αὐτός καὶ τώρα ἐκατάλαθε καὶ εἰδίωξε μακρὰν τοὺς αἰρετικούς, καὶ ἀφάνισε τὸ μνημόσυνόν τους ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τὴν ἐκράτυνε καὶ τὴν ἐστερέωσεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον· αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ εὐφρανε τὰς καρδίας δλωνῶν νὰ εὐχαριστῶνται, καὶ νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ προστάγματα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ μὴν καταπιθῶνται εἰς τὰ λόγια τῶν ἀθέων, μιαρῶν αἰρετικῶν καὶ κακοδόξων· καὶ ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔδωκεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχοντες, ἄλλα ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα ἔδωκε τῶν πτωχῶν καὶ ἔτσι ἐνίκησε καὶ ἐπερίσσευσε πολλοὺς εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἤρξατο πάλιν ἔχειν τὴν φροντίδα τοῦ ποιμνίου του, ἦγουν τῶν χριστιανῶν, ὡσάν πῶς καὶ προτῆτερα, καὶ ἔπασχε νὰ φέρῃ τὰ πρόβατά του εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ζωηφόρον νομὴν, καὶ νὰ τὰ ποτίζῃ νερὸν ἀθλόλωτον τῆς ὀρθοδοξίας, εἰδίωχνε τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἦσαν πλέα γλήγορα λύκοι καὶ ἐχθροὶ, ἀγρύπνα ἡμέρα καὶ νύκτα, φυλάσσωντας τὰ πρόβατά του καθὼς λέγει τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, ὁ βοσκὸς ὁ καλὸς ὅπου ἔβχλε τὴν ζωὴν του διὰ τὰ πρόβατα, διότι ἡ φωνὴ ὅπου εἶπε τοῦ Πέτρου ὁ Χριστός, ἐὰν ἀγαπᾷς με Πέτρε, βόσκει τὰ πρόβατά μου, ἐκατάπεισε τὸν ἅγιον Ἀχιλλίον νὰ περισσεύσῃ εἰς τὴν φροντίδα τῶν λογικῶν προβάτων πολλοὺς ἄλλους ἐπισκόπους, καὶ δὲν ἐφρόντιζε μόνον τῆς ψυχικῆς των ἐπιμελείας, τὸ ὅποιον εἶναι πρῶτον καὶ μέγαν, ἀμὴ ἀκόμη καὶ τῆς σωματικῆς σωτηρίας, δηλαδὴ εἰς ταῖς χήραις, εἰς τὰ ὀρφανά, εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς τοὺς χειμαζομένους, εἰς τοὺς ἀδικουμένους, εἰς τοὺς ἀσθενημένους, εἰς ὅλους ἦτον ἔτοιμος ἀντιλήπτωρ, καὶ

καθ' ἡμέραν ἐρώτα πῶς εἶναι, πῶς εὐρίσκονται οἱ πτωχοί, καὶ εἶχε τοῦ καθενὸς τὴν ἐγνοίαν ὡσάν ἕνας καλὸς πατέρας ὅπου ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ του, ἐτσι ἐκυβέρνα καὶ ἐπέριε τὴν ζωὴν του ὁ θαυμαστὸς Ἀχιλλίος, καὶ ἐλαμπεν εἰς τὰ θεϊκὰ χαρίσματα ὡσάν ἄλλος ἥλιος, ἐκυβέρνησε τὸ λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τριανταπέντε χρόνους· καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ἡ ὥρα διὰ νὰ πηγαίνη εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν τὴν ἀγήρω, καὶ ἀτελεύτητον, ἐχαίρετο κατὰ πολλὰ, καὶ εἰς τοὺς συντρόφους του ὅπου ἦτο μαζί τον τὸ ἔλεγε, καὶ ὠρισε τοὺς πετροκόπους διὰ νὰ τὸν κάμουν ἕνα μνημα πέτρινον, καὶ παρευθὺς ἔκαμαν τὸ θέλημά του, ἀκούσθηκε δὲ οὗτος ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἅγιος εἰς ὀλίγον καιρὸν μέλλει διὰ νὰ ἀποθάνη, καὶ ἐτρέχασι τὰ πνευματικὰ του τέκνα ἀπὸ κάθε τόπον, ἐκεῖ ἤθελεν ἰδῆ τινὰς τοὺς πτωχοὺς νὰ κλαίου, ταῖς χήραις νὰ οὐδύρωνται, τοὺς ὄρφανούς νὰ εὐγάζουν φωνάς, τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς νὰ ἀναστενάζουν, καὶ ὅλοι ἀντάμα ἐκλαίον πῶς εἶχασι νὰ ὑστερηθῶσι τὸν ἅγιον. τότε ὁ ἅγιος μὲ ἕνα σχῆμα ταπεινὸν τοὺς ἔλεγε, μὴν κλαίετε παιδιὰ μου, καὶ συντριβετε τὴν καρδίαν μου, ἐγὼ σᾶς πρκαδίδω τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μου, εἰς τὸν ὅποιον διὰ μέσου μου ἐπιστεύσατε, καὶ σπουδάξτε νὰ φυλάξητε τὴν πίστιν καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, διὰ νὰ ἀξιωθῆτε τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ ἐσήκωσε τὰ χερίά του εἰς τὸν οὐρανὸν ὁμοίως καὶ τὰ ὀμμάτιά του, καὶ ὅταν τοὺς εὐλόγησεν ὅλους, ἄφησε τὴν ἀγίαν καὶ ὀλόφωτον ψυχὴν εἰς τὰ χερία τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος· καὶ τὸ ἅγιόν του Λεῖψανον τὸ ἄφηκεν τῶν χριστιανῶν ὡσάν ἕνα πολῦτιμον καὶ ἐξαιρετον λιθάρι, ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, ἕνα ἀδαπάνητον καὶ παντοτεινὸν πλοῦτον, τότε οἱ ἐπίσκοποι, καὶ οἱ κληρικοί, καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαὸς ἐσήκωσαν μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον, καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ μνημεῖον ὅπου ἐκτισεν ὁ ἅγιος ἀτός του, καὶ τότε ἰατρεύθησαν πολλοὶ ἀσθενημένοι, καὶ πολλὰ δαιμόνια ἐδιώχθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ ἐκείνους πάλιν ὅπου ἐσίμωναν εἰς πίστιν καὶ εὐλάβειαν τοὺς ἐφύλαττε, καὶ

τούς ἐπαρηγόρει· καὶ κοντολογίῃς ἀθεράπευτος κανένας δὲν ἀπέμεινε, ἐκρύπτετο τὸ λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ἅγιον Λεῖψανον μὴ ἤξεύρωντάς το κανεῖς· διότι περνῶντας χρόνος πολὺς, καὶ ἀπὸ ἓνα εἰς ἄλλον λησμονήθηκε, καὶ ἔτσι ἐπέρασαν τριακόσιοι χρόνοι, καὶ κανεῖς ἄνθρωπος δὲν ἤξευρε μὴδὲ ἐγνώριζε τίποτε διὰ τὸ Λεῖψανον τοῦ ἁγίου· ὅμως ὁ Θεὸς ὅπου γινώσκει τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἠθέλησε νὰ κρύπτηται τοιοῦτος θησαυρός, ἀλλὰ ἐφάνέρωσε τὸ ἅγιον Λεῖψανον τοῦ ἁγίου εἰς ταῖς δέκα τοῦ Φεβρουαρίου Μηνός, καὶ τὸ ἔλαβε πάλιν ἡ ἐπαρχία του, ἀφοῦ λοιπὸν ἐγένεεν ἡ φανέρωσις του, ποῖος ἤμπορεῖ νὰ διηγηθῆ τὰ θαύματα, ὅπου ἐγίνονταν καθ' ἐκάστην; κοιλοὶ ἐπεριπατοῦσαν, τυφλοὶ ἐβλεπαν, βωβοὶ ἐλαλοῦσαν, κωφοὶ ἤκουαν, ἀσθενημένοι ἰατρεύοντο, λεπροὶ ἐκαθαρίζοντο, δαιμονισμένοι ἐθεραπεύοντο, καὶ εἰς ὀλίγα λόγια κάθε λογῆς ἀσθένεια μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν βοήθειαν, καὶ δι' εὐχῶν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου ἰατρεύετο, καὶ ἐπήγαιναν οἱ πάντες ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὰς ἀσθενείας των, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν· ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ᾠδὴ ε'.

Ο Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, Ἀχιλλίε ἐνδοξε, ρύεται καὶ σὲ τῆς προσπαθείας τῶν κακῶν, καὶ τῆς ἄλλης δεινῆς περιστάσεως, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ δέους θεόφρονες, ἀθροίσθητε σήμερον· καὶ τὴν ἱερὰν ἐνχαλίσασθε σορόν, Ἀχιλλίου σεπτῶς ἀσπαζόμεναι· βοῶσαι εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ως ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ ὑπέρλαμπρος μνήμη σου σοφέ, καταφωτίζουσα πιστούς, καὶ πρὸς λῆξιν ἡμᾶς διεγείρουσα, τὴν θείαν· καὶ ἀγήρω ἦς διὰ σοῦ ἀξιοθετήμεν.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καθαιρέτης ὁ τόκος σου, γενόμενος πά-
ναγνε, ὄφθη τοῖς πιστοῖς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξανα-
στάς, τὰ τοῦ ἔδου σκυλεύσας βασιλεία, ὁ μόνος εὐ-
λογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ως στόλος δλόφωτος, καὶ ὡς νεφέλη ἐπισκιάζουσα,
τοῦ λαοῦ προηγῆσω, τοῦ νέου πάτερ φλογμῶν
αἱρέσεων, τοῦτον βοῶντα φύλαττε ἀπήμαντον· εὐ-
λογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἄρρητον, ἐρείσας ὄλωσ σοφίαν
πάνσοφε, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, ἐδραῖος ὄ-
φθης ὢν τῆς ἐνέδρας ἡμᾶς, ἀπίρους πάτερ ἀπέρ-
γασαι ψάλλοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Εἴτεσι πλείοσι, τῷ τάφῳ πάτερ συγκαλυπτόμε-
νος, φανεροῦσαι πλουσίαις, φωτοχυσίαις καθάπερ
ἥλιος, θείων θαυμάτων φωτίζων τὰ πρόσωπα, καὶ
τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σου.

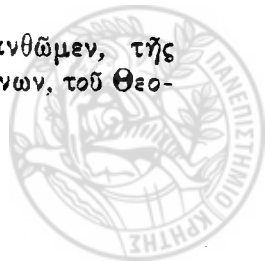
Θεοτοκίον.

Ρυσθῆναι τοὺς δούλους σου, πειρατηρίων πάντων τοῦ
ὄφως, καὶ σκανδάλων τοῦ βίου καὶ ἁμαρτίας καὶ
περιστάσεως, Χριστὸν δυσώπει τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν
εὐλογημένη Ἄγνη ὡς προστασία ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ. Αὕτη ἡ κλητή.

Αὕτη ἡ κλητή καὶ ἅγια ἡμέρα, καθ' ἣν συνεορ-
τάζει ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἐν ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς
Ἀχιλλίου τὴν ἐνδοξον κοίμησιν· ἐν ἣ εὐλογοῦμεν
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς εὐφρανθῶμεν, τῆς
θείας εὐωδίας τῶν σεβασμίων Λειψάνων, τοῦ Θεο-

φόρου Πατρός Ἀχιλλίου· σεπτῶς ἐμφορούμενοι, Χριστὸν εὐλογοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου πάτερ καὶ ἴδε, θερμῶς περιεστῶτα μετ' εὐλαβείας τὰ τέκνα σου, ἐν φωναῖς ψαλμικαῖς τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντα καὶ λέγοντα, σὲ Τριάς ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτωρ, καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα, ἡ ἄναρχος οὐσία, καὶ ἀμέριστος φύσις, ἀκατάληπτε καὶ τρισάγιε, πάντας ἡμᾶς φύλαξον, ταῖς τοῦ Ἀχιλλίου πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινος.

Συνασπισμὸν διέλυσας, ἀθετούντων πατήρ ἡμῶν, τὸν μονογενῆ ὁμοφυῆ τυγχάνοντα, ἀνάρχου γεννήτορος, καὶ σὺν πατρᾷσι θεοῖς ἡμῶν, σύμβολον τὸ θεῖον ἱερῶς ἐγχαράττεις, φωτίζων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς μελῳδούντων, καὶ εὐφημολογούντων τὴν ἱεράν σου μνήμην.

Κατὰ παθῶν τοῦ σώματος, ἱερῶς ἐβασίλευσας, καὶ ἱερωσύνης φωτισμὸν ἀπέληφας· λαοὺς καθωδήγησας, εἰς σωτηρίαν Ὅσιε, θαύμασι τὰς τούτων βεβαιώσας καρδίας, καὶ δόγμασιν ἐνθέοις, θεωρῆ τῶν ἀρρήτων, φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας παμμάκαρ Ἱεράρχα.

Εἴν ἱερεῦσιν ἄριστος, ἐν ποιμέσι πανθαύμαστος, καὶ θαυματουργὸς ἀναδειχθεὶς αἰδίμει, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα, ὡς ἀγαθὸν ἐκέτευε, ἐν ἡμῖν πλουσίως θαυμαστώσαι τὰ τούτου, ἐλέη μελῳδοῦσιν· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πλημμελημάτων ἄφεσιν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν, Παῖτησαι ἡμῖν τοῖς ἱερῶς τιμῶσί σε, σοφῆ νῦν Ἀχιλλίε, ὅπως κατευοοῦμενοι, πράττωμεν τὰ θεῖα, καὶ μὴ λάβωμεν πείραν, βασάνων αἰωνίων, καὶ ποι-

νῶν δριμυτάτων, τοῖς μὴ μετανοοῦσιν ἐκεῖ ἀποκει-
μένων.

Θεοτοκίον.

Εἴν τῇ γαστρὶ σου ὤκησε, μὴ λιπῶν τὰ οὐράνια,
ἄχραντε Παρθένε ὁ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ τὴν
ἐνοικήσασαν, τῇ παραβάσει πρότερον, ἀπὸ τῶν ἀν-
θρώπων ἐξωθήσας κακίαν, ἐθέωσε τοὺς πίστει, ἀλη-
θεῖ μελωδοῦντας, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, εἰς πάντα τοὺς
αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, τῶν Λαρισσαίων ἡ πληθὺς τῆς
ἐγὰρ δόξης Κυρίου ὁ ναὸς πεπλήρωται, τοῦ ἱεροῦ
ἤδη Ἀχιλλίου, φωταυγασθεὶς μρμαρυγαῖς θείαις
τοῦ ἱεράρχου δεήσασιν.

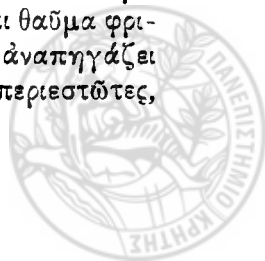
Ω θείας, ὦ φίλης, ὦ ἀκενώτου δωρεᾶς, τῶν ἀπεί-
ρων θαυμάτων, ἃ πρὸς ἡμᾶς ἔδειξας, τοὺς ὑμνοῦν-
τάς σε προσπεφευγότας, πόθῳ ψυχῆς, Ἀχιλλιε Πά-
τερ τῶν Λαρισσαίων ὁ πρόβολος.

Ω Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία
καὶ Λόγε, ὅνπερ ἀνεκήρυξεν, ὁ θαυμαστός Ἀχιλ-
λιος πρὶν οὐ ταῖς εὐχαῖς πάντας ἡμᾶς ρῦσαι, τῶν κιν-
δύων καὶ τῶν θλίψεων.

Ω Ἄναρχε Πάτερ, καὶ συναΐδιε Υἱέ, ὁ τὴν γέν-
νησιν ἔχων ἐκ τοῦ σοῦ γεννήτορος, ἐκπορευτὸν
Πνεῦμα δ' ἐκ Πατρὸς, σύνθρονε Τριάς, φύσιν ἐνιαία,
ἡμᾶς τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ιδοὺ ὁ τάφος ἔνθα τὸ ἱερόν, νῦν κατάκειται σῶμά
Ἰσοῦ Ἁγίε, μέσον ἡμῶν κείμενον ἐρᾶται θαῦμα φρι-
κτὸν· ρεῖθρα θαυμάτων βλύζει γάρ, καὶ ἀναπηγάξει
τάς δωρεάς, τῶν θείων ἰσμάτων· ὧ καὶ περιεστώτες,
μεγαλοφώνως σὲ γεραίρομεν.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικὴν, τὸν σοφὸν νῦν Ἀχιλλίον, σέβοντες, τὸν ἀρεταῖς, καὶ ταῖς τῶν θαυμάτων ἀνατολαῖς, ὡς ἥλιον ἐκλάμπαντα πάντων τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶς, ἐν πίστει ἀνυμνούντων, καὶ πόθῳ γεραιρόντων, μνήμην αὐτοῦ τὴν πανσεβάσμιον.

Ἡμέραν εὐφροσύνης καὶ φωτισμοῦ, καὶ χαρᾶς ἑννάου ποιούμενοι, σοῦ τὴν σεπτὴν, κοίμησιν βοῶμεν ἐν προσευχαίς· θεόφρον νῦν Ἀχιλλίε, μέμνησο καὶ πρόστιθι ἐκτενῶς, τῶν σὲ ἀνευφημούτων, καὶ πόθῳ σὲ τιμώντων, ὅπως πταισμάτων λύσιν λάβωμεν.

Θεοτοκίον.

Φανείσα ὑπερτέρα τῶν Χερουβίμ, Θεοτόκε τὸν νοῦν μου ὑπέρτερον, τῶν ἡδονῶν, δεῖξον καὶ σκανδάλων τοῦ πονηροῦ· ὅπως τὸ θεῖον θέλημα, νῦν ἀνεμποδίστως ἐπιτελῶν, ζωῆς τῆς αἰωνίου καὶ τῆς τῶν σωζομένων, μερίδος χοιμί θεόνυμφε.

Ἐξαποστειλάριον. Σαρκὶ ὑπνώσας.

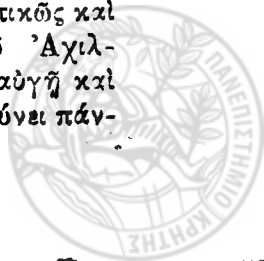
Σαρκὶ Χριστῷ σταυρωθεὶς, καὶ νεκρωθεὶς Πατὴρ ἡμῶν, αὐτῷ τε καὶ συνανέστης, καὶ συνευφραίνῃ τῇ αὐτοῦ, ἐγέρσει ὦ Ἀχιλλίε, Πάσχα τοῦ ἀθανάτου σαφῶς ἐμφορούμενος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους 5'. ἤχος α'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἄεθροτὴν στησώμεθα, σκιρτῶντες πνευματικῶς καὶ ἀγαλλόμενοι· ἰδοὺ γὰρ μνήμη λαμπρά, τοῦ Ἀχιλλίου ἡμῖν συνεκλάμψα, τῇ λαμπροφῶρῳ αὐγῇ καὶ σωτηρίῳ ἐγέρσει ἐνδείκνυται· καὶ καταφαιδρύνει πάν-

τας, τοὺς αὐτὸν γεραίροντας, καὶ Χριστοῦ προσκυνοῦντας τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν.

Δεῦτε λαμπρυνθέντες σήμερον, τὰς ψυχὰς οἱ πιστοί, μυστικῶς χορεύσωμεν, τιμώντες τοῦ ἱεράρχου τὸ μνημόσυον, ὡς γὰρ Πατὴρ ἐφ' Ἰδοίς, ἐν εὐφροσύνῃ βραβεύει πᾶσιν ἡμῖν, τὸ ἔλεος ἐκ Θεοῦ, καὶ σωτηρίαν ἐν πίστει κραυγάζουσιν· χαίροις οἰκουμένης κλέος, Λαρισσαίων καύχημα, Ἐκκλησίας ὁ στύλος, τῶν Πατέρων ἐγκαλλώπισμα.

Ὁ τοῦ παροδῆξου θαύματος, ἀρεταῖς ἐπιβάς ὡς τεθρίππη ἄρματι, ἀνῆλθες πρὸς Οὐρανὸν κούφως μακάριε, τὸν χοῦν ὡς βάρος λιπών, τὴν τῶν Ἀγγέλων ἀράμενος εὐκλειαν· καὶ νῦν Χριστῷ παρεστῶς, ἀπολαμβάνεις τὴν δόξαν τὴν ἄρρητον· ὅθεν ὡς Πατὴρ τῶν τέκνων, πάντων ἡμῶν μέμνησο, σοῦ τὴν μνήμην τιμώντων, ἀξιόγαστε Ἀχιλλίε.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις Ἑσπρὴν στησώμεθα. σκιρτῶντες πνευματικῶς καὶ ἠγαλλόμενοι· ἰδοὺ γὰρ μνήμη λαμπρά, τοῦ Ἀχιλλίου ἡμῖν νῦν ἐκλάμψασα, τῆς λαμπροφύρου αὐγῆς, καὶ σωτηρίου ἐγέρσεως δείκνυται, καὶ καταφαιδρύνει πάντας, τοὺς αὐτὸν γεραίροντας, καὶ Χριστοῦ προσκυνοῦντας τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν.

Δόξα, ἦχος πλ. α΄.

Χερσομανεῦσαν τὴν γῆν Λαρίσσης ταῖς ἐκφύλοις αἰρέσεσι, τῷ ἀρότρῳ τῆς σῆς ὀρθῆς διδασκαλίας, ταύτην ἀπεκάθηρας Ἀχιλλίε, τέκνων αὐτῆς τὰς ἀκάνθας, καὶ πανσόφως κατακαίων τὰ νόθα ζιζάνια· θεῖον δὲ σπῆρον καὶ οὐράνιον καταβαλὼν τοῦ ποιμνίου ταῖς ἀδλαξιν, εὐαγγελικῶς εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, ἐν χαρᾷ συγχομίζων τῶν σῶν πόνων τὰ δράγματα.

Και νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε και δοξάζομέν σε οί πιστοί κατά χρέως, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, και καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, και Απόλυσις.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

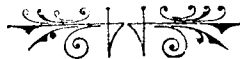
Εν ἔτει σωτηρίῳ 1872 (ἔπ'.) 7βρίου 20 Νιμπ-
Εγλέρη. Ἐγράφη ἡ παρούσα ἀκολουθία διὰ χειρὸς
τοῦ χατζῆ Γεωργίου Καπηλαρίδου Ἀλληλοδιδάκτου
ἐκ Τυρνάβου, και ἔστω εἰς μνημόσυνον αἰῶνιον.

Ἀρχιερατεύοντος δὲ τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῖν Ἀρχιερέως
και Κυριάρχου Ἁγίου Λαρίσσης Κ. Κυρίου Ἰωακείμ,
τοῦ ἐνθέρμου και φιλομούσου Προβιτάτου τῶν Ἱε-
ρῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων.

*"Ολοι δὲ τυγχάνοιτε τῆς δε τῆς βιβλου
εὔχεσθε τοῦ γράφαντος ὑπερ ὡς θέμις
τυχεῖν με χάρας τῆς ἁνω τρισοβίας.*

Τέλος ἔλαβε τοῦτο τὸ βιβλίον δι' ἐμοῦ τοῦ κάτωθεν
ὀπογεγραμμένου, χιλιοστῶ ὀκτακοσιοστῶ ἑβδομηκοστῶ
δευτέρῳ ἔτει ἀπὸ Θεογονίας Μηνὶ δὲ 7βρίῳ 20.

Ὁ Χ' Γεώργιος Καπηλαρίδης Ἀλληλοδιδάσκαλος.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΙ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΕΝ ΔΑΡΙΣΣΗ.

• 1911 •

ΤΟ ἡμέτερον γνωστὸν Βιβλιοπωλεῖον καὶ
Χαρτοπωλεῖον πεπλουτισμένον μὲ ἀπαντὰ τὰ
διδασκτικὰ βιβλία τῶν Δημοτικῶν Σχολείων,
Ἑλληνικῶν καὶ Γυμνασίων, Ἐκκλησιαστικῶν,
Μουσικῶν, βιβλίων τοῦ Λαοῦ, Μυθιστορημάτων
καὶ Ἐκλεκτῆς Γραφικῆς Ἑλληνικῆς, γνωστοποιεῖ εἰς
τοὺς πελάτας αὐτοῦ καὶ εἰς ὅλον τὸ φιλόκαλον
κοινὸν Δαρίσσης καὶ ὅλης τῆς Θεσσα-
λίας ὅτι παρ' ἡμῶν θέλουσιν εὐρίσκει τιμὰς
συγκαταβατικὰς καὶ ἐκτὸς παντὸς συναγωνι-
σμοῦ, καθόσον ἡ πολυχρόμος ἡμῶν πείρα εἰς
αὐτὰ τὰ εἶδη μᾶς κατέστησεν εἰδικούς πλέον
καὶ δυνάμεθα νὰ πωλῶμεν εὐθηνά, βάσιν ἔχον-
τες τὸ κέρδος εἰς τὴν μεγάλην κατανάλωσιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΚΡΗΣ.